

ALBINA

Revista săptămânală
a asezămintelor culturale

ANUL 57 Seria II-a Nr. 321

8 pagini — 15 bani

Miercuri 17 februarie 1954

Citiți în acest număr:

- Coriștii din Giurtelec cîntă munca liberă, dragostea, viața (pag. 2-a)
- N. Dunăreanu: În luncă — povestire (pag. 4-a)
- Armata Sovietică — scut al păcii (pag. 5-a)
- Să sporim neconținut producția de legume și fructe (pag. 6 a)
- Sfat zootehnic: Hrănirea și îngrijirea oilor în timpul fătării (pag. 6-a)
- Problema Tratatului de Stat cu Austria în discuția Conferinței de la Berlin (pag.7-a)

Să cunoaștem temeinic succesele gospodăriilor agricole colective

Poștașul ne-a adus zilele trecute o scrisoare de la V. Păunescu, țaran muncitor din Balotești, raionul Snagov. În această scrisoare, tovarășul Păunescu ne povestește despre vizita pe care a făcut-o cu un grup de țărani muncitori la gospodăria agricolă colectivă din comuna megieșă, Corbeanca. Scrisoarea se încheie cu aceste cuvinte: „După vizită, noi am povestit și celorlalți țărani muncitori din sat despre viața în gospodăria colectivă Corbeanca, unde am văzut cu ochii noștri belșugul”.

Vizita — această formă de cunoaștere a realizărilor gospodăriei colective — a convins pe mulți țărani muncitori din Balotești să facă cereri pentru a întemeia și ei o gospodărie colectivă. Faptele au o mare putere de convingere. Și realizările mari pe care le dobîndesc an de an gospodăriile colective, viața îmbelșugată pe care o trăiesc colectivii, sunt fapte de netăgăduit care spulberă zvonurile chiburești și arată limpede țăranilor muncitori calea care duce spre belșug și fericire. Colectivii din Pechea-Galați, de pildă, și-au făcut peste 40 de case noi; 3000 becuri electrice s-au aprins în casele colectivștilor din Berven-Baia Mare; piinea albă e aproape pretutindeni pe masa oricărui colectivist harnic. Pentru o zi-muncă s-au dat la gospodăria colectivă din Chișcani-Brăila 23 kg. produse; 10 colectivști din Ceacu-București și-au cumpărat mobilă nouă și alți 20, tot din această gospodărie, și-au cumpărat biciclete.

Aceste exemple și nesfîrșit de multe altele dovedesc, cit adevăr cuprinde vechea zicală: unirea face puterea. Puterea gospodăriei colective stă în munca făcută laolaltă pe pămînturi întinse, fără haturi, cu ajutorul mașinilor și tractoarelor și al metodelor științifice. În gospodăria colectivă, culturile sînt îngrijite cu atenție și se culeg la timp. Biruind deprinderi învechite, colectivștii smulg pămîntului recolte de odată și chiar de două ori mai mari ca atunci cînd lucrau singuri, individual. Astfel, gospodăria agricolă colectivă din comuna Trușești, regiunea Suceava, a obținut la griu o producție medie la hectar de 3.200 kg., gospodăria agricolă colectivă din Giștești, regiunea București, a obținut la porumb o producție medie de 4.700 kg. și cea din comuna Teremia Mare, regiunea Arad, a dobîndit o producție medie la hectar de 4.200 kg. orz.

În orice sat cu gospodărie colectivă, unde munca e bine organizată, sînt rezultate mult superioa-

re sectorului individual. Țăranii muncitori vor să cunoască aceste realizări, să știe cu cit au cîștigat colectivștii mai mult ca ei. Și un ajutor de seamă pe tărîmul acesta pot să dea căminele culturale și activiștii culturali. Ei trebuie să popularizeze pe scară cit mai largă succesele gospodăriilor agricole colective. Un exemplu bun în această privință îl dau activiștii culturali din comuna Sinpetru, regiunea Stalin, ca și cei din Frătești, raionul Giurgiu, care au organizat o expoziție agricolă cu produse obținute de colectivști și de țărani individuali.

Activiștii căminelor culturale trebuie să folosească toate formele de activitate pentru popularizarea succesorilor gospodăriilor colective. Căminul cultural din Hărman, regiunea Stalin, prin gazeta cetățenească, prin conferințe, prin fotomontaje și prin stația de radioficare a popularizat în mod regulat succesele gospodăriei agricole colective „Tudor Vladimirescu” și viața nouă pe care o duc membrii gospodăriei. Rezultatul a fost că an de an a crescut numărul familiilor înscrise în gospodăria colectivă.

Din păcate însă, nu peste tot se acordă însemnătatea, cuvenită popularizării succesorilor gospodăriilor colective. Căminele culturale din raionul Tulcea, de pildă, neglijează în mare măsură popularizarea succesorilor gospodăriilor colective din raion.

Forme de muncă în privința popularizării realizărilor gospodăriilor colective sînt multe. Așa, bunăoară, la gazeta de perete pot să apară grafice unde să se pună față în față ce a dobîndit anul trecut un colectivist și ce a dobîndit un țaran muncitor; la căminele culturale pot fi organizate conferințe, convorbiri cu colectivști frunțași, cu colectivști și țărani care au vizitat Uniunea Sovietică, etc.

În munca de popularizare a succesorilor gospodăriilor agricole colective un rol de seamă îl au chiar colectivștii. Ei trebuie să se apropie de țărani muncitori din sat, să-i convingă să vină alături de ei în gospodăria colectivă.

Desfășurînd o susținută muncă de popularizare a succesorilor gospodăriilor agricole colective din țara noastră, să facem ca tot mai mulți țărani muncitori să cunoască și să se convingă pe deplin de superioritatea muncii în gospodăria agricolă colectivă și să pășească pe calea gospodăriei colective.

Faptele conving

În 1950, 44 familii au pus temelie gospodăriei colective din Hărman, regiunea Stalin. Atunci, în rîndul celorlalți țărani muncitori, rămași în afară, stăruia încă neîncrederea. Credeți că-l ușor să muncești altfel de cum te-ai învățat în zeci de ani și să începi să trăiești într-un chip nou față de cel de pînă acum?

Dar faptele i-au făcut pe mulți să-și schimbe părerile despre gospodăria colectivă. An de an roadele obținute de gospodăria colectivă au adus bunăstare în casele noastre. Vă poftesc să veniți pe la noi, să vedeți cum s-a făcut că numărul familiilor în gospodăria noastră este astăzi de 242.

Numai în 1953, de pe ogoarele noastre muncite cu tractoarele și în mod științific, am obținut de pe fiecare hectar mai mult față de producătorii individuali cu 800 kg.

una din cele mai harnice, cu 845 zile-muncă, a luat la sfîrșitul anului: 3.500 kg. grîu, 5.000 kg. cartofi, 6.400 lei. Dar nu numai atît. Acasă a mai adus și alte produse ca: secară, orz, legume, porumb, precum și zeci de kilograme de zahăr și zeci de metri de pînă.

Vînzîndu-și o parte din produsele ce-i prisoseau, Branderfer Eduard, și-a cumpărat îmbrăcăminte și încălțăminte pentru ai săi și a dat arvună pentru mobilă: un divan, scaune și o masă.

Eu, împreună cu cei ai casei, am lucrat 846 zile-muncă. Roadele acestei munci cîntăresc peste jumătate vagon de produse și 6.408 lei.

Se pot da multe pilde de felul acesta. Ele dovedesc pentru oricine și mai cu seamă pentru cei din satul meu, că gospodăria colectivă aduce belșug în casele țăranilor colectivști care lucrează cu harnicie.

la grâu și 1.100 kg. la secară. Sectorul zootehnic și grădinară ne-au adus un venit de 650.000 lei. Colectivștii care au muncit sârguincios, au luat la sfîrșitul anului trecut, pe baza zilelor-muncă, mii de kilograme de produse și însemnate sume de bani.

Familia lui Munteanu Gheorghe,

De aceea, numărul familiilor care s-au convins de aceasta s-a mărit de la an la an, așa cum se arată în grafic.

Ion Tomi

membu al gospodăriei agricole colective din Hărman, regiunea Stalin

Sînt gata pentru însămînțările de primăvară

Nu prea vedeai mulți oameni trecînd pe ulițele satului Glodeni din raionul Tg Jiu, în ziua aceea georoasă. Fiecare lucra pe lîngă gospodăria sa. Dintr-o curte, nu de parte de sfatul popular, se auzea cîntecul cocanului minuit de fierarul Gheorghe Stănoiu. Ușa se deschise și din fierărie ieși țaranul muncitor Grigore Văduva. El, împreună cu G. C. Popescu-Glodeni și cu alți țărani muncitori din sat, veniseră printre primii să-și repare unelte și plugurile. Ani de-a rîndul văzuse Grigore Văduva că lucrul făcut cum trebuie și la timpul

lui, te răsplătește din belșug. De aceea s-a grăbit ca în toamnă să-și ducă pe locul lui de 1,70 ha., unde face însămînțările de primăvară, 8 care de gunoi. De asemenea și-a pregătit din vreme uneltele. Exemplul lui a fost urmat de mulți țărani muncitori din Glodeni, care sînt gata să înceapă muncile de primăvară. Pînă acum peste 80 la sută dintre țărani muncitori de aici și-au reparat uneltele agricole și s-au pregătit temeinic pentru campania de primăvară.

Ioan Sbirciog
corespondent

Coriștii din Giurtelec cîntă munca liberă, dragostea, viața

Ziua concursului se apropie. Coriștii s-au strîns la prima repetiție a întregului repertoriu. Optzeci de bărbați și femei, în costume naționale, cusute cu arnici pe motive bihorene, urcă scena căminului cultural. Gîntă Floarea, prima solistă a căminului cultural din Giurtelec se îndreaptă spre locul ei dela mijlocul rîndului întii, fredonînd Hațegana Mirghes Floarea și Horje Maria, alte două soliste, o prind de mîini și toate trei își iau locul în cor. Așezați în semicerc pe patru rînduri, coriștii par în costumele lor multicolore o comună de flori împletită în patru, împodobind o frunte de mireasă.

Imnul Republicii Populare Romîne este repetat primul. Învățătorul Matei Aurel, dirijorul corului și directorul căminului cultural, pare mulțumit, dar spre sfîrșit unul dintre coriști „intră” prea tîrziu.

— De la capăt — spune el.

Și melodia imnului, cîntecul cel mai drag oamenilor muncii, este reluată. Temîndu-se să nu greșească din nou, acelaș corist „intră” deastădată prea devreme. Greșesc și alți coriști. Dar nu din cauza nepriceperii sau a neîncrederii în forțele lor. Apropierea concursului îi emoționează.

La al doilea cîntec emoția este înfrîntă. Versurile cîntecului popular „Morarul”:

„Soarele din zări răsare
Și-n văzduh aprinde norii
Peste drum un șir de care
Se abat la ușa morii”.

executate cu o deosebită măiestrie, te fac să crezi că te afli în fața pinzei unui mare maestru, admirînd un șir de care scaldate de razele soarelui abia răsărit, care trimite în urma lor, peste șanțurile șoselei, umbre lungi.

Hațegana, melodie autentică bihoreană, este interpretată la un înalt nivel artistic.

Imbrățișînd cu dragoste tot ce-i înaintat, tot ce face viața mai ușoară, mai frumoasă, poporul a îmbogățit vechiul cîntec popular Hațegana cu elemente noi, ce-l fac să fie mai plin de forță artistică și de conținut.

„Am arat ieri tot ogorul
Cu motorul, cu tractorul
Și-acum vezi de bună seamă
Că-s voios la Hațegana”.

Ca o continuare firească, după Hațegana urmează cîntecul „Nalt e griul și mașcat”. „Pe ogor griu-nalt și e mașcat... ca fata de sărutat”. Iată două versuri care arată că munca și dragostea-s laolaltă, că împreună formează viața. Și Gîntă Floarea cîntă mai departe, îndemnînd, ea știe pe cine.

„Tu codaș să nu rămii,
Să dai cota cel dintii”.

pentru ca să:

„Crească piini cît niște roși
Să aibă muncitorii toți”.

Urmează alte cîntece despre viața nouă a țaranilor din Giurtelec, aidoma vieții tuturor țaranilor muncitori din țara noastră care, ascultînd îndemnul partidului, luptă ca ogoarele să rodească în-doit și întrei.

Tîrziu repetițiile corului se încheie cu cîntecul „In poeniță”. Cîntîndu-l, glasul lui Gîntă Floarea se unește cu al lui Chiș Viorel, al lui Horje Maria, cu al lui Lazăr Ion, al lui Mirghes Floarea, cu al lui Busuioc Alexandru. Și toate cele 80 de glasuri se unesc, slăvind iubirea curată, dragostea de viață, bucuria de a putea cînta și dragostea, și munca, și culmile spre care se avîntă țara întregă, și prietenii din răsărit care au stropit plaiurile bihorene cu sîngele lor, cucerînd pentru noi libertatea. Iar atunci, cînd corurile vor începe întrecerea, cînd coriștii din Giurtelec se vor întîlni cu cei din alte comune din raionul Șimleul Silvaniei, nu optzeci, ci mii, sute de mii de oameni, țara întregă va cînta. Va fi o sărbătoare a cîntecului și a muncii. Munca liberă și cîntecul sînt de nedespărțit

M. BOCHEANU

Cimpoiierul din Bogdana

L-au nins anii pe bătrînul cimpoiier Ion Teodorescu din comuna Bogdana, regiunea București, dar inima tot tînră i-a rămas. De mic a îndrăgît cimpoiul. El i-a jost tovarăș nedespărțit și la bine și la rău.

Ani de-a rîndul bogdănenii l-au ascultat pe cimpoiier. Dar cîntecele lui pe-atunci erau triste ca și viața obidită a bogdănenilor.

Vremurile s-au schimbat și odată cu ele și cîntecele bătrînului cimpoiier, iar cimpoiul său îi este mai drag ca oricînd. Nu degeaba se spune prin sat că moș Teodorescu noaptea doarme cu el la șerpar.

„Sirba Bogdăneștilor”, hora „Hai

cu toți”, „Hora păcii” și alte cîntece, trezesc în inimile țaranilor din Bogdana sentimentul de stăpîni pe soarta lor. Ei au îndrăgît cîntecele care vorbesc despre viața lor nouă, iar moș Teodorescu cu cimpoiul său este astăzi șala satului. Cu cită nerăbdare l-au așteptat ei pe bătrîn să vină de la Festivalul păcii și prieteniei, al cîntecului și dansului de la București. Bătrînul nu i-a dezamăgît. Pe marile scene ale Festivalului el a dat glas cimpoiului său. Mindria moșneagului nu avea margini. Il ascultau tineri veniți din toate colțurile lumii, uimiți de măiestria lui.

De la Festival încoace a trecut o bucată de vreme. Moșneagul însă

nu și-a încetat cîntecul. Acum, seara de seară, el este nelipsit de pe scena căminului cultural. Bucuria că participă la cel de la III-lea concurs al echipelor de artiști amatori îl face să fie mereu primul la repetiții.

Bătrînul cimpoiier așteaptă cu nerăbdare începerea concursului. Parcă se și vede rînd pe rînd pe scena raionului, apoi a regiunii, la București. De ce nu? Parcă n-a mai fost el la București? Aceasta-l face să repete mereu, să fie încontinuu în mijlocul tinerilor. Și cît de bine se simte el în mijlocul lor.

Moș Teodorescu e tot mai încredințat că prin cîntecul său va rămîne veșnic tînr...

Corespondenții ne scriu

Căminele culturale sprijină pregătirile pentru însămînțări

Munca culturală dă roade

La căminul cultural se strînseseră peste trei sferturi din locuitorii comunei. Țaranii muncitori din Dragșina, regiunea Timișoara, aflaseră că se va vorbi despre foloasele contractării animalelor și problema aceasta îi interesa pe fiecare.

Ajutat de grafice ce arătau precis cît de mari vor fi avantajele țaranilor ce vor contracta vite, conferențiarul a reușit să convingă pe ascultători.

Imediat după conferință, tovarășii Biro Ioan, Bărariu Ioan, Csorba Matei, Bobșa Teodor și alții au încheiat contracte cu cooperativa pentru îngrășarea de vaci și porci.

Conducerea căminului cultural a hotărît să mai țină și alte conferințe despre această problemă, folosînd în acest scop pe cei mai buni dintre crescătorii de vite care au încheiat contracte cu cooperativa.

Dudaș Ion
corespondent

Dintre scrisorile sosite la redacție, multe ne vestesc că zeci și sute de cămine culturale își orientează planurile de muncă după nevoile imediate ale țaranilor muncitori și pun în centrul activității lor sprijinirea pregătirilor pentru însămînțările de primăvară.

„Datorită celor 14 cercuri de citit, dintre care unul în limba germană, ne scrie un corespondent din satul Dumitra, raionul Năsăud, pregătirile pentru însămînțări se află într-un stadiu înaintat. Deputatul Harani Ioan, responsabilul cercului de citit Nr. 1 a acordat o deosebită importanță broșurilor cu conținut agrotehnic. Membrii cercului de citit condus de el sînt gața pentru însămînțări”.

„În comuna Buda, raionul Zeletin — ne scrie tovarășul Constantin Predescu — țaranii muncitori au ascultat la căminul cultural conferințe despre repararea uneltelor, selecționarea semîntelor, încercarea puterii lor de încolțire. Mulți țărani, printre care se numără și Vasile Neagu, Gheorghe Palade, Vasile Luca, Constantin Dănăilă, Ion

Huiban au pus imediat în practică cele învățate la cămin”.

„O inițiativă demnă de urmat — ne scrie un alt corespondent — a avut conducerea căminului cultural din comuna Turcinești, regiunea Craiova. Directorul căminului a invitat pe tovarășul Stanciu Ion, președintele sfatului popular comunal, să țină în fața țaranilor conferința „Pregătirea terenului pentru însămînțările de primăvară”. Conferința a fost urmată de discuții, mulți țărani venind cu propuneri practice pentru reușita însămînțărilor. Tînrul Dijmărescu, de pildă, a propus să fie organizată întrecerea patriotică în comuna”.

Rezultatele îmbucurătoare obținute în comunele unde căminele culturale au legat activitatea lor de pregătirile pentru însămînțări, să constituie un indemn pentru toate căminele culturale. Numai răs-punzînd prin munca lor celor mai actuale nevoi ale țaranilor muncitori, căminele culturale vor reuși să atragă la activitatea lor pe toți oamenii muncii de la sate.

„Nepoata lui moș Ursachi”

de Cezar Petrescu

Colecția Albina

Moș Ursachi și nepoata sa, personajele primei povestiri din volumul „Nepoata lui Moș Ursachi” de Cezar Petrescu, sînt doi colectiviști însușești de aceeași adîncă dragoste pentru bunul comun. Dar în timp ce vigența tinereii șefe de echipă e mereu trează, bătrînul se lasă înșelat de vorbe și acordă încrederea sa unui dușman strecurat în rîndurile colectiviștilor. Abia în fața faptelor aceluia dușman, care pune în primejdie munca de un an a întregului colectiv, Moș Ursachi își dă seama de greșeala sa.

„Prietenul lui Petrișor” — așa e intitulată a doua schiță din volum — aduce în fața ochilor cititorului zilele luminoase ale eliberării patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică. După 10 ani, ostași care atunci povesteau țaranilor muncitori din țara noastră despre viața fericită a colhoznicilor, vin în vizită la gospodăriile colective jaurite după exemplul colhozurilor

Colectiviștii primesc cu bucurie pe oaspeții dragi, arătîndu-le recunoștința și dragostea pentru faptul că le-au deschis calea spre bunăstarea lor de azi.

„Floarea soarelui”

de Demostene Botez

Poetul Demostene Botez este un veteran al poeziei romînești. Îndată după primul război mondial au răsunat primele sale versuri în care poetul căuta să se apropie de popor, să oglindească suferințele și năzuințele lui.

Înflorirea de azi a talentului poetic al lui Demostene Botez este dozebit de semnificativ. Călăuzit de o concepție nouă asupra lumii, poetul știe să reflecte în imagini de o mare putere sugestivă năzuințele poporului.

Volumul intitulat „Floarea Soarelui” apărut în Editura de Stat pentru literatură și artă înmănunchiază poeziile cele mai noi ale poetului, din ultimii ani, care oglinesc cu multă sensibilitate unele din marile probleme ale actualelor transformări prin care trece țara noastră.

Poemele din ciclul „Momente dintr-o gospodărie agricolă colectivă” — oferă imaginea limpede a drumului spre fericire pe care partidul clasei muncitoare l-a deschis țărânimii muncitoare din patria noastră.

„Căruța cu cai”

de Ion Istrati

Colecția Albina

În cele două schițe din volumul „Căruța cu cai”, cititorul are prilejul să cunoască doi oameni noi, doi frunțași din gospodăriile colective.

În prima schiță e subliniată dragostea lui Haralamb Tighiliiu pentru avutul obștesc, grija pentru averea colectivei, a cărei înflorire a adus belșug și în casa lui. Brigadierul din a doua schiță este de asemeni un exemplu de colectivist puternic legat de gospodăria cea mare, colectivă. Pilda lor însușește și pe ceilalți colectiviști, care muncesc cu drag pentru ca viața să le fie cît mai bună, veghind în același timp ca nimeni să nu distrugă sau să înstrăineze bunul comun.

In aşteptarea primăverii

— Corespondență din S.M.T. Pașcant —

Cîteva zile a fulguit liniștit. Insa de azi dimineață s-a pus un vînt puternic ce spulberă ninsoarea. Pe dealul Pașcanilor vifonița hălăduște în voie peste tîrg, troienind ulițele.

... La atelierul și remiza S.M.T. munca începuse de mult. Lucrau tractoriștii și mecanicii de zor. Cei din S.M.T. sînt gospodari pricepuți, știu să folosească fiecare minut pentru a se pregăti de primăvară.

În atelier ciocanele băteau puternic. Bătrînul sudor, comunistul Nedelcu Ion, își îmbărbăta băieții să lucreze mai cu spor. Gafencu Nicolae, mecanic de sector, lucrează la secția agricolă. În două ore el și echipa lui vor termina de montat cea de a 10-a semănătoare ce a fost în reparație. De asemeni, în sala de montaj a tractoarelor Lanz va ieși reparat spre sala de remiză, cel de al 11-lea tractor. La secția unde se montează tractoarele I.A.R., în curînd se va termina reparația la cel de al 10-lea tractor.

La secția montaj a tractoarelor Lanz, Cociș Vasile muncește alături de Timofte Vasile. Ei tocmai montează tractorul reparat, pe care lucrează Cociș. După ce piesele au fost trecute pe la spălare, la ajustaj și prin celelalte secții — așa

cum arată metoda de reparat pe ansamble a lui Bugacev — ele vin la această secție, unde lucrează în mare parte numai utemiști.

— Dă-i zor frate Timofte, că neapucă primăvara. Să-l trimitem repede la rodaj.

La secția de fierărie, tractorista Sanda Perțu, — aleasă deputată comunală de către întovărășiiți din Boșteni — bate virtos în nicovală îndoind un fier roșu. Alături de ea, Sireteanu, mecanicul de sector, a terminat noua sa inovație, un carburator mai puțin costisitor și mult mai econom decît cel existent. Într-o altă parte, tot la fierărie, patru flăcăi ascuți de zor fiarele de plug.

Astfel, zi de zi, muncind organizat, folosind metode noi, muncitorii și tehnicienii dela S.M.T. Pașcant obțin succese în pregătirea pentru primăvară. Pînă acum cîteva zile reparațiile la tractoare, pluguri, semănători, grape au fost gata în proporție de 65 la sută pe întreaga stațiune.

Nu va trece mult și mecanizatorii din acest S.M.T. vor da gata reparate toate mașinile și uneltele, așteptînd venirea primăverii. Munca lor va ajuta țăranilor muncitori din comunele megieșe să obțină roade și mai bogate ca anul trecut.

Fruntași la predarea cotelor

Abia se rușeseră primele file din calendarul acestui an și țăranii muncitori din comuna Todirești, raionul Suceava, au și început să vină la centrul de lapte spre a-și preda cotele către stat. Printre cei dintîi care s-au grăbit să-și achite cotele de lapte sînt comuniștii: Sederan Vasile, Tabarcia Vasile și Moldovan Anton, urmași de țăranii muncitori Tabarcia Ion, Bosancu Petre și alții. Și numărul acelora ce-și aduc cotele de lapte la centrul de colectare crește în fiecare zi în Todirești.

Airinei Ioan
corespondent

Cînd la sfatul popular din Dobreni s-a întrunit comisia pentru stabilirea cotelor de carne,

lapte și lînă, țăranii muncitori din această comună cunoșteau bine Hotărîrea guvernului din 13 decembrie 1953, privitoare la îmbunătățirea sistemului de colectare a acestor produse. Ei știau că predînd la timp cotele către stat, contribuie la îmbunătățirea aprovizionării oamenilor muncii de la orașe. De aceea, primindu-și obligațiile de predare ei s-au grăbit să-și predea cotele de lapte și carne pe trimestrul întîi al anului 1954. În fruntea acestei acțiuni patriotice sînt deputații sfatului popular comunal Gheorghe Gavril Ciocoiu și N. Gavrilescu și țăranii muncitori N. Boboc, C. Niță, C. M. Ciobea și alții.

C. Cozma
corespondent

Cum au obținut colectiviștii din Chizătău peste 5.000 kg. porumb la hectar

— Ba da, sînt colectivist — adăugă mîndru omul, înaintînd cu pași repezi spre poartă.

Din vorbă în vorbă am aflat că-l cheamă Hațeg Ion și că are peste 60 de ani. Lucrase în gospodăria colectivă în anul 1953 numai el 470 zile-muncă. Nevasta lui, Floarea, făcuse și ea 118 zile-muncă.

— Sîntem patru inși în familia noastră — spuse colectivistul. Anul trecut am făcut cu toții 1.023 zile-muncă în gospodăria colectivă. Faceți și dumneavoastră socoteala să vedeți că așa este. Constantin, feciorul meu, care locuiește tot aici cu mine, a făcut 320 zile-muncă. Nevasta lui, Livia, a lucrat și ea 115 zile-muncă. Pentru fiecare zi-muncă ni s-au cuvenit peste 18 kg. cereale. Numai porumb, de pildă, am primit cîte 5 kg. pentru o zi-muncă. Apoi am primit și bani cîte 7,34 lei pentru o zi-muncă.

— Bune bucate ați primit, tovarășe Hațeg — zic eu. Aproape două vagoane de cereale și peste 7.000 lei. Dar ia spune, cu porumbul cum ați făcut de ați scos atîtea mii de kilograme la ha. ?

La începutul acestui an am fost prin Chizătău, un sat de prin părțile Timișoarei. Aflasem dela secția agricolă a raionului Lugoj că aici se găsește o gospodărie agricolă colectivă, cu oameni harnici și foarte pricepuți la agricultură. Ei obținuseră anul trecut recolte bogate. La porumb, de pildă, au scos de pe o tarla, cîte 5.040 kg. boabe la hectar. Vroiam să stau de vorbă cu cît mai mulți colectiviști, să-mi spună cum au lucrat ei pămîntul și ce metode au aplicat de au dobîndit asemenea recolte de porumb.

Merg ce merg pe una din ulițele satului și deodată mă opresc fără să vreau locului. Văzusem într-o ogradă plină de păsări și vite cornute un pătul învîrfuit cu porumb. Știuleții erau aproape cît cotul, unul și unul. Parcă erau anume aleși. „Asta trebuie să fie colectivist“ m-am gîndit eu și gîndul nu m-a înșelat de loc. Iată că dintr-un grajd învelit cu țigla roșie iese un om bine îmbrăcat, cu două căldări în mînă. Cum mă vede lasă căldările jos și mă întrebă :

— Pe mine mă cauți, tovarășe ?

— Nu, — i-am răspuns eu. — Aș vrea să aflu unde este sediul gospodăriei agricole colective din acest sat. Nu cumva sînteți colectivist ?

Au salvat avutul gospodăriei

Ai fi zis că fulgii de nea nu se vor mai opri niciodată. Viscolul îi spulbera, îi sălta în sus și îi purta cu iuteală pe ulițe, pe cîmpuri. Peste comuna Rominești, ca peste mai toate comunele din regiunea Ploești, se așternuseră mari troiene de zăpadă. Pe drum nici țipenie de om. Numai la o răscruce de drum un om se lupta cu viscolul, înota prin nămeți. Nu-i puteai vedea fața din cauză că-i era îmbrăcată în gheață și nea.

Omul care nu se speria de viscol era Sima Pîrvu, președintele gospodăriei agricole colective „Viața Nouă“ din Rominești. Grijă mare îl porniseră de acasă pe vifonița. Către sediul gospodăriei veneau și alți oameni. Se strinseră în camera președintelui peste 20 de colectiviști. Problema era : cum să aducă la gospodărie cele 164 de oi care se aflau la punctul „Recile“, cale de 6 kilometri de sediul gospodăriei. S-a hotărît ca Stelian Bițoi, Ion, M. Cristea și Constantin Bițoi să înhame patru cai, să încarce doi saci cu ovăz la o sanie și să o pornească pe la Pietroasele, drum deocol, dar pe unde se putea răzbate.

Se inserase dar nu era timp de așteptat pînă a doua zi. Oamenii au pornit. Sania înainta cu greu prin furtuna deslănțuită care arunca fără milă zăpadă în ochii colectiviștilor. De mult nu-și mai simțeau mîinile și picioarele. Ajunseră la Pietroșani. Mai erau 2 kilometri pînă la stîna, dar zăpada se așezase ca un zid înaintea lor și toate

încercările de a pătrunde fură zădărnice. Se întoarseră mîhnîți și înghețați. Nu puteau însă renunța. Ajunși la gospodărie, colectiviștii au scos toate atelajele, le-au așezat cîte două, formînd o coloană și au pornit-o iar. Dar caii cădeau în zăpadă și nu se mai puteau ridica. Viscolul creștea și odată cu el și primejdia. Oile erau nemîncate de două zile, cu orice chip trebuia să se ajungă la ele. Oamenii s-au zbatut pe drum toată noaptea, dar n-a fost cu putință să ajungă acolo. A doua zi, în dimineața de 3 februarie, iar s-au adunat colectiviștii. Cu orice chip trebuie salvat avutul gospodăriei a spus Sima Pîrvu, propunînd apoi să se meargă în caravană cu o echipă alcătuită din 10 colectiviști. Și așa, în frunte cu președintele, cu Vasile M. Ioniță, Andrei Baicu și Gheorghe Preda cei 10 colectiviști au pornit în șir spre punctul „Recile“. După mai bine de 5 ore de mers au reușit să străbată cei 6 kilometri, ajungînd la stîna. Alte cîteva ore au muncit cu toții spre a scoate oile înămețite. Au dat apoi în jgheaburi ovăz oilor.

După aceea au pornit din nou la drum. Colectiviștii au luat-o în frunte, iar oile au pornit pe urmele făcute. Au ajuns țefere la sediul gospodăriei, unde au fost adăposite cum trebuie. Acum, cînd animalele se aflau la loc sigur, pe fețele colectiviștilor se arăta bucurie și mulțumire.

Maria M. Constantinescu
corespondent

Folosesc metode înaintate pentru sporirea recoltelor de legume și zarzavaturi

Colectiviștii din Orțișoara au văzut din experiența anilor trecuți cît spor de recoltă se dobîndește la hectar atunci cînd se aplică în agricultură metode înaintate. În acest an, ei au lărgit metoda obținerii răsadurilor în cuburi nutritive. Folosind posibilitățile locale, colectiviștii au isbutit să facă 1.000 cuburi pe zi. Membrii brigăzii legumicole în frunte cu Florian Marcu, au semănat în ziua de 28 ianuarie în cuburi, la seră, varză timpurie, ardei, vinete și alte legume.

Pentru creșterea producției de legume timpurii, colectiviștii din comuna Orțișoara, raionul Timișoara, au măriți suprafața serei la 50 metri pătrați. Acum ei fac răsadnițele și se pregătesc pentru a pune semințe în ele. Pe terenurile grădinii de legume și zarzavaturi, unde au fost executate din toamnă arături adînci de 30 cm., colectiviștii transportă acum însemnate cantități de gunoi de grajd. Ei vor folosi în acest an bazinele construite în toamna trecută, pentru reținerea apei.

culluri și 30 hectare cu porumb. Colectiviștii se hotărîseră să aplice pe larg metodele sovietice. De aceea, ei au semănat 13 hectare porumb în cuiburi în pătrat. Acest teren a fost ogorit din toamnă de tractoarele S.M.T.-ului la o adîncime de 22 cm. În primăvară pămîntul arat a fost lucrat prima dată cu cultivatorul. Apoi s-a trecut la însămînțări. Porumbul a fost însămînțat cu mărcătorul la 60 cm. între rînduri și tot la aceeași distanță cuib de cuib pe rînd. După ce porumbul a răsărit și i-au crescut 2-3 frunze, i s-a dat prima prașilă. El a putut fi prașit cu prașitoarele atît în lungul tarlalei cît și de-a curmezîșul. Colectiviștii din Chizătău au prașit acest porumb de 3 ori de-a lungul și de 3 ori de-a latul. Porumbul semănat în cuiburi în pătrat a crescut și s-a dezvoltat în condițiuni mult mai bune ca celălalt lan semănat în rînduri drepte.

— Anul acesta vom însămînța 20 hectare cu porumb în cuiburi în pătrat — glăsui bucuros brigadierul Hațeg Constantin. — Pămîntul îl avem pregătit, porumb de sămînță la fel, atelajele de asemeni le avem toate puse la punct. Așteptăm numai să se încălzească timpul, ca să începem iarăși o nouă muncă pe ogoare.

ION BELCIUGAN

I N L U N C Ă

Povestire de N. DUNĂREANU

Cunoscutul scriitor N. Dunăreanu, descrie în povestirea „In Luncă” felul cum erau jejuți în trecut țărani muncitori și de ultima palmă de pământ ce-o aveau.

Din camera mea, ce da cu fe-
restrele în stradă, priveam mi se
oprea asupra unui tablou, care-mi
facea milă. Vecinul meu de peste
drum, un om necăjit, avea pe lin-
gă două fete și un băiat cam pro-
stut, de vreo opt ani.

Băiatul, de multe ori gol, ieșea
în stradă să se joace, iar mamă-sa
alerga gâfâind să-l prindă.

Tatăl lui, veșnic posac, pleca
dis de dimineață și venea seara,
întorcându-se dela muncă și mi-
nându-și liniștit doi bouleni înju-
gați la un car, nu tocmai nou.

Pe Ion Zamfir îl cunoscușem în-
tr-un amurg pe când mă întorceam
dela pescuit.

Cu apropierea iernii, avui ne-
voie de un om care să-mi aducă
un car de lemne din luncă.

Era cea dintâia oară când pă-
șeam în casa vecinului meu. Mă
pofti înlăuntru. Pășind prin tindă,
dădău într-o odaie, cu-n pat lat și
mare, acoperit cu niște țoale și
sprijinit pe niște țăruiși, bătuți în
pământ. O oglinjoară cu ramele
roșcate și cu un prosop înflorat
fi învăluia marginea de sus... O
ladă mare, cu capac de tablă și
cu înflorituri pe de margine, două
scaune de lemn și-un dulăpior de
brad, nevopsit, erau toată mobila.

Observai că pe când cele două
copile, una de trei ani și cealaltă
cu un an mai mare, stau și se
jucau pe pat cu niște gheme de ci-
nepă, într-un colț al odăii plîngea
cu sughituri și-și ștergea din când
în când fața cu mîneca cămășutei,
Mihai.

— Dar de ce plîngi? întrebai
eu...

— L-am bătut că nu vrea să ne
asculte și iese în stradă gol de ne
face de risul lumii...! vorbi ma-
mă-sa.

— Eu îi spun să nu-l mai bată,
că și-așa îi bătut el de Dumnezeu,
— vorbi Zamfir.

— Vedeți d-voastră, domnule,
de când băieții lui Baroncea, veci-
nul nostru, au cumpărat muzicuța
aceea și zdrăngăne dintr-însa, tim-
pul ista iese dezbrăcat, cum e și
joacă, de s-adună lumea la el, ca
la urs! vorbi mama lui.

Din colțul lui, Mihai privea spre
noi cu ură, încruntînd fruntea și
trăgîndu-și nasul.

Căutai să schimb discuția. Adu-
sei vorba despre nevoia care mă
aduce la dînsul.

Înțelegerea fu repede făcută.

Lunca toată era îmbrăcată în
ceață. Ici colo cite un pițigoi zbur-
dalnic sărea în apropierea noastră,
din cracă-n cracă și cînta. Cară-
gațele își arătau capul dintre tufe
și dispăreau mișcînd cozile lungi
și negre. Zamfir mergea alături de
boi, împingîndu-i din spate cu coa-
da biciului când pe unul, când pe
altul.

Cînd ne apropiară de parcela de
unde aveam să încărcăm lemnele,
Zamfir opri boii și întinzînd biciul,
vorbi:

— Iată-l și pe domnul preșe-
dinte.

Ridicai privirea, urmărind direc-
ția pe care mi-o desena Zamfir.
Printre parchetele așezate rînduri,
rînduri, la o mică distanță unele
de altele, se iviră două jumătăți
de trupuri omenești... Sării din
car și grăbind pașii, mă apropiai
de domnul președinte.

— Ați venit să vă luați lem-
nele?

— După cum vedeți!...

— Simioane — vorbi el însoți-
torului lui, un moșnegel ciupit de
vârșat, cu fața nebarbierită și îm-
brăcat într-un cojocel cîrpit. Ia
vezi, servește-l pe domnul... Alege
parcelă cu esență tare...

După ce Zamfir rîndui toată sti-

va în car și după ce-o legă cu lan-
țul de inima carului, se apropie de
mine. Scărpinîndu-se după ureche,
îmi vorbi cam stînjănit...

— Vedeți, am cerut un împru-
mut, e vorba să cumpăr un pogon
de arătură, nu departe de unde
stăm noi, e chiar lingă pogonul pe
care îl am. V-aș ruga...

Zamfir întinse biciul, căutînd
să-mi lămurească, prin ceața care
încă învăluia văzduhul, un copac
la răscrucea drumului.

— Va să zică, să pun o vorbă
bună pe lingă domnul președinte.

— Chiar așa... dacă nu vă e cu
supărare.

Două săptămîni trecu dela in-
tervenția mea, față de președinte.
Stam la geam și priveam cei din-
tii fulgi care se jucau în văzduh
și cădeau pe pământ ca să se to-
pească. Văzui pe Zamfir trecînd
ulița și intrînd pe poartă:

— Ei, ce veste Zamfire? îl în-
trebai eu, după ce intră în casă.

— Am venit să vă mulțumesc...

— Ai intrat în stăpînirea pămî-
ntului?

— Chiar așa... Am pus și plu-
gul.

Zamfir scoase de sub suman o
sticlă și-o puse pe masă. Fruntea
i se descreși.

— Să nu vă fie cu supărare, dar
după cum e obiceiul nostru țără-
nesc, am venit să cinstim tîrgul —
vorbi el cu zîmbet...

— Bine, măi Zamfire, cinstim
noi, dar spune-mi și mie cum e
socoteala? Ai dat poliță, ai pus
casa amanet?

— Am dat poliță și-am și pus
pogonul meu și pe cel cumpărat
gaj.

— Vezi să fii cu ochii în patru.
Vorbele mele îi tăie toată voia
bună... Zamfir mă privi țintă, se
scărpină în ceafă... și voi să spu-
nă ceva, dar tăcu.

— De bună seamă, vorbi el du-
pă cîteva clipe de gîndire. Dacă o
da Dumnezeu să am o recoltă
bună...

— Lasă-l pe Dumnezeu la o par-
te... Eu te întreb un lucru. Dar da-
că natura asta, care are legile ei...
îți stă dimpotrivă? O secetă, o
inundație, un îngheț... Vorbele mele
îl puseră iarăși pe gînduri.

Tăcurăm.
Zamfir se uita cînd la sticlă, cînd
la mine, și nu îndrăznea să mai
spună o vorbă.

— Eu am aflat că la bancă se
fac multe potlogării... Și iată cum.
Procentul, ce-i dreptul, nu-i mare,
în schimb diferitele comisioane
pe care le pun te leagă de mîini și
de picioare.

— Da, aveți dreptate, — vorbi
el cam incurcat — și cu toate că
eu i-am rugat să nu-mi oprească
procentele, chiar acum, la primirea
banilor, mi-au stîlcit dintr-o mie o
sută. Am întreat de ce și casierul
mi-a spus așa, cum ați zis: taxă de
comision, cheltuieli de cancelarie.

Băurăm aldămașul, dar pe fața
lui Zamfir nu mai citii bucuria cu
care venise.

Trecuseră aproape doi ani de-
cînd părăsisem tîrgul din preajma
Dunării, cu apele albastre, cu nu-
ferii plătitori și cîntecul cîntezoi-
lor.

Venise primăvara. Mă prinse do-
rul să mă reîntorc acolo.

Și după multă vreme m-am gin-
dit la Zamfir...

Zamfir sta pe marginea patului

cînd am pășit pragul tindei. Cu
fața în palme, nici nu m-a observat.
Eu rămăsei locului privindu-l.

— Ah, d-voastră erați, — vorbi
el peste cîteva clipe. Ochii lui ne-
gri străluciau ca două puncte, în
jurul a două cercuri turbure. Fața
nebarbierită, cu părul țepos și frun-
tea lucie, cu trei dungii, bine pro-
nunțate îl făcea de nerecunoscut.

Stam pironit locului, fără să
pot scoate un cuvînt.

— Iacă, vedeți în ce hal l-au a-
dus cei dela bancă — vorbi nevas-
tă-sa, privind cînd spre mine, cînd
spre Zamfir.

— Și ce boală ai avut Zamfire?
vorbii eu într-o doară.

— Gălbinare.
— I-a venit din supărare — adău-
gă nevastă-sa...

— Și-acum te simți mai bine?

— Mai bine, numai tusea nu mă
lasă — răspuse el moale.

— Dar cu banca, cum s-a făcut
de v-au luat pămîntul?

— Cum să fie, știți d-voastră,
vorbi el ca în șopot, cînd am luat
banii... eu m-am bizuit pe o recoltă
bună. Semănasem grîu... A mers
bine, pînă la o vreme. Dar în pri-
măvară a dat un îngheț de l-a
ars la rădăcini... Bătrînii spuneau
că nu s-a pomenit așa ceva...

Tăcu. Își încrעי și mai tare
fruntea, ca la o aducere aminte,
tristă...

— Și pe urmă, întrebai eu după
o pauză:

— Să vedeți — urmă el — dacă
am văzut că nu pot plăti din ca-
pete, m-am dus la dl. Agapie și
l-am întreat ce facem, că eu n-am
parale. Da' el mi-a răspuns:

— Lasă, măi Zamfire, nu e ni-
mic, oameni suntem. Și așa au
trecut lunile și eu cu nevoile mele,
am tot așteptat să fac rost de ceva
parale, cu mîna goală, cum să mă
duc, îmi ziceam eu! Dar procen-
tele creșteau.

— Și n-ai primit în vremea asta
de la bancă vreo înștiințare că nu
ești la termen cu procentele?

— Nu, n-am primit, atîta doar
că de cite ori mă întilneam cu
președintele Agapie, îmi spunea că
el mă așteaptă, că nu-i nimic că
am întîrziat... De unde să știu eu
că el pusese ochii pe pogoanele
mele... și mă purta cu...

— De domnule! Cu ne-așteptă
și că nu-i nimic, ne-a luat pămîntul.
Mai că era să ne ieie și boii...

— Nu știu ce spunea de formole
ixicutorii, cînd ne-am dus să ne
plîngem și-am vrut să-l dăm la
judecată...

— Formula executorie înseamnă
că totul s-a isprăvit și nu mai ai
nici o cale de judecată.

— Așa e, încredință din cap
Zamfir și oftă adînc, mai mult un
gemăt.

— Dar boii, întrebai eu după pu-
țină tăcere, — îi mai aveți?

— I-am vîndut cînd cu boala lui;
cu ce era să-l caut? vorbi dînsa.

Cînd să plec, Zamfir mă privi
lung, clătîna cu multă durere capul.

— Și n-ar fi vreun chip să-mi
capăt măcar pogonul meu?

— Știu eu... Zamfire... dar totuși
am să mă interesez — vorbii eu
într-o doară.

Trecuse mai bine de-o lună dela
venirea mea în tîrgușor. Într-o zi
pe cînd străbăteam o cărare care
ducea spre așa numitul „Cotul lui
Oprea”, locul meu obișnuit de-a
arunca undițele, mi se păru că ză-
resc în dreapta mea, ascuns de ra-

murile unei sălcii, o figură cunos-
cută. Avui o tresărire și grăbii pa-
șii.

— D-ta aici?

Zamfir sta lingă trunchiul unei
sălcii și nu știu ce moșmănea în-
tr-o traistă, iar lingă el Mihai ron-
țăia niște floricele de porumb.

— Te-ai făcut sănătos?

Zamfir ridică spre mine ochii lui
negri acum mi se păru că-s
mult mai luminoși.

— Mai bine! răspuse el cu
zîmbet.

— Și unde te duci acum?

— Mă duc în ciobănie, la stîna.

— În care ciobănie?

— Apoi, ce să fac? Am luat în
tovărășie cu Sică Poclitaru și cu
Ion Cristea vreo sută de oi, de la
noi, din Zimnicel, ca să le vărăm...

— Și unde-ți e stîna?

— Deocamdată aici, în luncă,
de la gură Păsărei, pe urmă cînd
s-o isprăvi iarba om vedea noi...
Cred că ne-om duce la Dobrogea,
pe aici nu mai e loc de pășune,
boierii și alții ca Agapie au pus
mîna pe toată lunca.

— Și l-ai luat și pe Mihai?

La auzul numelui, Mihai hîrîi din
gît, pe față-i se ivi un zîmbet trist
și blind. Băetul care avea pe el o că-
mașă de cinepă și era încins cu-n
briu roșu, viri mîna într-o trăistu-
ță ce-i atîrna la spate și scoa-
se o muzicuță pe care mi-o întin-
se ca s-o vad.

Ochii lui cătară spre mine blind
și prostește.

— Acum dacă l-am luat și pe el
în ciobănie, i-am cumpărat muzica
asta dela băetul lui Baroncea, că
ce era să-i fac? Să-l las acasă, era
 greu pentru mamă-sa. Așa aici în
ciobănie, așa cum e el, tot mi-o fi
de ajutor!

Mihai simțind că e vorba de
dînsul, duse muzicuța la gură și
scoase un sunet.

— Astîmpără-te — vorbi ta-
tă-su.

— Zamfire — vorbii eu. Să ști
că nu te-am uitat. Am vrut să
scriu un articol, să te răzbun mă-
car, dar m-am gîndit că stric hîr-
tia de pomană!

— Lasă domnule... Știu eu ini-
ma d-tale. Nu face nimic.

Oftă adînc și greu... În oflatul a-
cela mi se păru că citesc toată
jalea a sute de Zamfiri chinuți și
speculați.

— Uite, vorbi el peste cîteva cli-
pe de tăcere. Cum crezi d-ta că-mi
vine mie pe suflet cînd trec pe aici
și văd grîul acela de pe ogoarele
mele cum îl mîngîie vîntul și-i dă
ghes soarele!

Zamfir tăcu și scriși din dinți.
Lingă el, observai atunci, avea o
bită, pe care pusese mîna și-o strîn-
gea cu putere.

— Dă domnule — vorbi el după
o pauză, sculîndu-se în picioare, —
mi-au luat pămîntul pe care nu
l-am plătit, treaba lor, dar cum
se face ca să-mi iee și pogonul
meu? Apoi asta e dreptate! Ehei,
lasă-i că nu le-o merge lor mult

— vorbi el iarăși, stringînd mai
tare bita în mîna și oftînd adînc.

— Ce aveam să-i mai spun, după
cele ce rostise Zamfir?

— Mai rămîneți mult pe la noi?
întrebă Zamfir după ce făcu cîțiva
pași.

— Pînă-n toamnă.

Cei doi apucară cărarea care
ducea spre malul Dunării și se
pierdură printre tufe. Li urmării o
vreme și deodată, prin golul care
se puse între noi, auzii o melodie
dulce mîngîind urechea mea. Cio-
bănelul acela, cu mîntea în neguri,
cînta și mie îmi părea în clipele a-
celea că el cînta o melodie așa de
frumoasă, așa de dulce, cum nu
mai auzisem.

Președinții de colhozuri fac studii de specialitate

Lucrurile se petreceau în primăvara anului trecut. În biroul președintelui colhozului „Pobeda” din raionul Bogoduhovski, regiunea Harcov, niște oameni au stat multă vreme de vorbă cu președintele colhozului, interesându-se amănunțit de organizarea muncilor de câmp și de măsurile agrotehnice.

— Cine sunt tovarășii aceștia? I-am întrebat noi pe președintele colhozului, Ivan Miroșnicenco.

— Studenți; au venit la practică, — ne-a răspuns președintele.

Deși nu mai erau tineri, oamenii aceștia erau într-adevăr studenți la școala agricolă de trei ani pentru pregătirea suplimentară a conducătorilor de colhozuri din Harcov.

— Școala noastră se deosebește în multe privințe de celelalte școli agricole, — ne-a spus directorul școlii, Ivan Iacovciuc, atunci când am vizitat școala la sfârșitul acestui an.

În satele sovietice mulți dintre conducătorii de colhozuri au studii superioare, dar sînt și numeroși practicieni, de regulă organizatori talentați, cu o bogată experiență în agricultură, dar fără studii de specialitate. Pentru a da acestor oameni studii de specialitate, au fost înființate multe școli speciale, dintre care face parte și școala agricolă regională de trei

ani din Harcov. Această școală pregătește oameni de conducere, care trebuie să cunoască toate particularitățile producției colhoznice.

Programul de studii al acestei școli se compune din două părți — studii generale și studii de specialitate. Programul general le dă studenților cunoștințe medii, iar programul de specialitate prevede pregătirea lor în cele mai felurite ramuri.

Învățămîntul teoretic este însoțit de studii practice. Pentru lucrările practice școala are cabinete și laboratoare bine înzestrate, cum și o mare gospodărie experimentală. Aici studenții aplică în practică cele mai înaintate metode agrotehnice

În ziua cînd am vizitat noi școala, cunoscutul șef de brigadă, Nicolae Culic, Erou al Muncii Socialiste, din colhozul „Lenin”, regiunea Harcov, a ținut o prelegere studenților din anul trei despre obținerea de recolte mari de griu de toamnă. De trei ani încoace brigada lui Culic obține cite 3.200—3.500 kg. griu la hectar. În primăvara anului trecut Culic a fost ales președinte al colhozului, iar în toamnă a intrat la școala agricolă. Deși student și el, Culic a ținut în repetate rânduri în fața studenților școlii prelegeri despre experiența sa în muncă,

ceea ce îmbogățește de asemenea cunoștințele studenților.

În acest fel, studenții școlii capătă o serioasă pregătire generală, teoretică și practică. Aceasta îi ajută în munca lor practică după absolvirea școlii.

— Iată ce ne scriu foștii noștri studenți — ne spune directorul școlii — și pune pe masă un teanc de scrisori. Luăm una din ele.

Președintele colhozului „Calinin” din raionul Lozovski, Piotr Moghilenco, vorbește amănunțit în această scrisoare despre munca sa în colhoz, arătînd succesele dobîndite de pe urma cărora venitul gospodăriei obștești s-a ridicat în anul 1953 la aproape 3 milioane ruble, față de 1,2 milioane ruble în anul 1951.

Mulțumesc din suflet partidului, care m-a ajutat să devin un conducător colhoznic bine pregătit — scrie în încheiere Piotr Moghilenco. Acum noi ne îndreptăm toate eforturile pentru îndeplinirea Hotărîrilor Plenarei din septembrie 1953 a C.C. al P.C.U.S.

Cît de mult ajută școala aceasta la pregătirea de specialiști pentru producția colhoznică, se vede din faptul că din cei 150 de absolvenți ai școlii, care sînt în prezent președinți de colhozuri, peste o sută sînt organizatori de frunte ai producției colhoznice.

Prelungirea artificială a luminei de zi

In fiecare seară la fermele de păsări ale unor colhozuri din regiunile Tiumen, Stalinsk și altele se aprind puternice becuri electrice, cu ajutorul cărora se prelungește artificial lumina zilei. Experiența a dovedit că acest lucru sporește foarte mult productivitatea păsărilor. Într-o serie de ferme s-au obținut cite 150 de ouă și chiar mai mult de la fiecare găină-ouătoare.

La ferme, păsările sînt hrănite în mod științific. Energia electrică este folosită la unele ferme de păsări din regiunea Stalin, la alimentarea cu apă a păsărilor, la prelucrarea năuturilor și la alte lucrări. În prezent numeroase ferme de păsări din colhozurile regiunii sînt electrificate.

Aparate de televiziune la sate

In cluburile, colțurile roșii și alte instituții culturale-educative ale multor colhozuri din regiunile Moscova, Kiev și altele au apărut aparate de televiziune. Asemenea aparate au și colhoznicii.

In satul Malișci Mitîșci există 110 case. Oricine vine acolo este uimit de mulțimea antenelor, care de departe seamănă cu litera „T”.

In ultimul timp și-au cumpărat aparate de televiziune colhoznică Șișkova, învățătorul Kovaliov, pensionarul Danilin și pădurarul Jerbun. În satul Malișci Mitîșci există în prezent 15 televizoare.

Armata sovietică — scut al păcii

Popoarele Uniunii Sovietice și întreaga omenire progresistă sărbătoresc la 23 februarie cea de a 36-a aniversare a Armatei Sovietice și a Flotei Maritime Militare a U.R.S.S.

Cînd, în februarie 1918, imperialismul german s-a năpustit peste Țara Sovietică cu gînd să răstoarne puterea sovietică și să facă din Rusia o colonie a sa, Guvernul Sovietic a lansat lozincă: „Patria socialistă este în pericol!” și a chemat oamenii muncii să apere pînă la ultima picătură de sînge fiecare petec de pămînt al țării lor. Clasa muncitoare a răspuns la această chemare formînd unități ale unei armate de tip nou, ale armatei poporului revoluționar. În apropiere de Narva și Pskov hoardele dușmane au fost respinse cu hotărîre și înaintarea lor spre Petrograd a fost oprită. Ziua în care ostașii sovietici i-au respins pentru întia oară cu hotărîre pe cîmpii germani, ziua de 23 februarie 1918, este socotită ziua în care a luat naștere Armata Sovietică.

Chiar din primele zile ale existenței sale, Armata Sovietică a fost un scut credincios al cuceririlor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Ea a crescut și s-a înălțat în focul luptelor pentru interesele poporului, pentru libertatea și independența Patriei sovietice. Armata Sovietică a dobîndit victorii strălucite în lupta împotriva dușmanilor dinăuntru și dinafară, a

gardistilor albi și a intervenționiștilor celor 14 state, i-a zdrobit pe rînd pe Kolceak, Iudenici, Krasnov, Wrangel; pe polonezii albi și a curățit țara de cîmpănitii străini.

Armata sovietică este o armată a muncitorilor și țăranilor descătușați din robia capitalistă, o armată a poporului eliberat. În Uniunea Sovietică poporul și armata constituie un tot întreg, o singură familie. În Uniunea Sovietică, armata slujește intereselor oamenilor muncii, ea apără interesele lor. Armata Sovietică este o armată a frăției între popoarele U.R.S.S., armata apărării libertății și independenței republicilor socialiste ale Uniunii Sovietice. Armata Sovietică este educată în spiritul patriotismului sovietic, în spiritul devotamentului nemărginit față de patria sa. Armata Sovietică este pătrunsă de spiritul internaționalismului, de spiritul respectării popoarelor altor țări, de spiritul menținerii păcii între țări.

Armata Sovietică a luat ființă și există nu în scopuri de agresiune și expansiune, ci pentru apărarea muncii pașnice și a integrității teritoriale a Uniunii Sovietice — bastion de nădejde al păcii, securității și prieteniei între popoare.

În anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei împotriva atacului mîrșav al Germaniei hitleriste, soldații și ofițerii Armatei Sovietice au apărut libertatea și indepen-

dența patriei lor cu un curaj fără seamăn, cu un eroism nemaivăzut în istorie.

Zdrobirea trupelor germano-fasciste în apropiere de Moscova, marea bătălie de la Stalingrad, care a marcat începutul unei cîștigi radicale în desfășurarea celui de al doilea război mondial, zdrobirea trupelor hitleriste la poalele Caucazului, bătălia de la Kursk, care a pus capăt strategiei ofensive a hitleriștilor, cele 10 lovituri nimicitoare din anul 1944, victoriile din anul 1945, cu strălucitele operații din Prusia Orientală, de pe Vistula și Oder, de la Budapesta și Viena și, în sfîrșit, cucerirea Berlinului — iată cele mai glorioase victorii ale trupelor sovietice, care au dus la zdrobirea și capitularea necondiționată a Germaniei hitleriste. Armata Sovietică a adus o mare contribuție și la zdrobirea Japoniei imperialiste.

Războiul a arătat că Uniunea Sovietică dispune de o armată de prim rang, cu un armament absolut modern, cu un efectiv de comandă experimentat și cu inegalabile calități morale și militare.

În Marele război pentru Apărarea Patriei, Armata Sovietică a avut un ajutor de nădejde în Flota Maritimă Militară a U.R.S.S. Pe Marea Baltică, Marea Neagră, Marea Barent, pe Oceanul Pacific, pe Volga, Dunăre și pe Nipru, marinarii sovietici au înscris pagini

strălucite în cartea gloriei navale ruse.

Eliberîndu-și țara după o luptă încordată și îndelungată, Armata Sovietică a pășit peste hotarele U.R.S.S. în țările învecinate, ca o armată eliberatoare, care respectă drepturile și independența tuturor popoarelor, mari și mici.

Ziua Armatei Sovietice constituie o sărbătoare scumpă poporului nostru. În inima fiecărui om al muncii din țara noastră a rămas viu întipărită ziua eliberării noastre de sub cîșma hitleristă. Poporul nostru a avut putința să-și croiască o viață nouă, luminoasă, pentru că a avut fericirea să fie eliberat de glorioasa Armată Sovietică.

Acum pe întinderile nemărginite ale Uniunii Sovietice ciocotește din plin munca creatoare. Partidul Comunist și Guvernul Sovietic fac totul pentru dezvoltarea continuă a economiei naționale și a culturii, pentru ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii. Uniunea Sovietică duce cu hotărîre o politică de pace și prietenie între popoare.

Năzuind spre o pace trainică și îndelungată, ocupat cu munca lui pașnică, poporul sovietic se îngrijește totodată, firesc, de asigurarea securității Patriei sale. Interesele de stat ale Uniunii Sovietice sînt străjuite de glorioasa Armată Sovietică, iubită cu căldură și sprijinită de întreg poporul Marii Țări a Socialismului.

Să sporim neconținut producția de legume și fructe

De curând a apărut Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.P.R. cu privire la îmbunătățirea sistemului de contractare a legumelor, semințelor de legume, fructelor și strugurilor de masă. Hotărîrea încurajează pe producătorii de legume și fructe să sporească producția la hectar, în vederea aprovizionării oamenilor muncii de la orașe și sate cu alimente hrănitoare, bogate în vitamine. Laolaltă cu celelalte măsuri luate de guvernul nostru în urma hotărîrilor plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953 care duc la stimularea și coințeresarea țărănimii muncitoare în sporirea producției vegetale și animale, recenta Hotărîre va contribui la ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc, la întărirea prieteniei dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare.

De aceea, în multe sate și comune din țara noastră, nenumărați producători au pornit cu și mai multă hotărîre să contracteze legume și fructe cu unitățile de stat și cooperatiste, făcînd pregătiri spre a mări producția, la aceste culturi.

În comuna Vlădești, satul Brănești, raionul Bujor, de pildă, pînă la data de 8 februarie s-au încheiat 103 contracte cu producătorii, pentru cultivarea unei suprafețe de 61 hectare. De asemeni, în comuna Peceneaga din raionul Măcin s-a contractat pînă acum o suprafață de 46 hectare, iar în comuna Gropeni din raionul Brăila s-a contractat cu producătorii cultivarea și livrarea de legume și zarzavaturi pe o suprafață de 41 hectare. Și asemenea exemple sînt nenumărate. Mihaela Banu, țaran muncitor din comuna Vlădești, a contractat cu Aprozaru 1 hectar de legume. La încheierea contractului el a primit din avansul ce i se cuvine 1.150 lei, iar restul de avans de 450 lei îl va primi la transplantarea răsadurilor. Hotărîrea prevede că contractanții vor primi avansuri în bani fără dobîndă, pînă la 40 la sută din valoarea producției contractate. Astfel pentru legume și semințe de legume avansurile ce se acordă producătorilor sînt în medie pînă la 30 la sută din valoarea producției contractate și se stabilesc pe specii de către Comitetul de Stat pentru Colectarea Produselor Agricole.

Producătorii care încheie contracte de cultură pentru legume și cartofi sînt scutiți de cote obligatorii pentru suprafețele cultivate cu legume și semințe de legume. De asemeni, li se reduc normele de venituri mijlocii prevăzute asupra impozitului agricol la suprafețele de teren cultivate cu legume, semințe de legume și pomi fructiferi.

Aceste reduceri ating cifra de 65 la sută în primul an pentru suprafețele de teren noi irigate, cultivate cu legume, de 50 la sută pentru suprafețele de teren cultivate cu legume dar neirigate și de 30 la sută pentru suprafețele de teren plantate cu pomi fructiferi.

Noi contractări de vite în raionul Năsăud

Unitățile de stat și cooperatiste din raionul Năsăud au dobîndit succese însemnate în domeniul contractărilor și achizițiilor de animale. Pînă la 31 decembrie 1953, de pildă, au fost încheiate contracte pentru un număr de 227 bovine, 14 viței, 325 vite mai mici, etc. De la începutul acestui an, ritmul contractărilor a crescut. S-au încheiat astfel, dela 1—18 ianuarie contracte pentru 59 bovine, 500 miei și 2 viței. Comune fruntașe la contrac-

Pentru încurajarea producerii pe scară cît mai largă a acestor culturi, producătorii vor fi sprijiniți de stat să obțină îngrășăminte chimice, plătînd numai 50 la sută din costul lor, restul de 50 la sută fiind suportat de stat. De asemeni, ei vor primi carburanți și lubrefianți la prețuri fixate pentru unitățile de stat, în cazul cînd întreprindează motoare și pompe pentru irigații. Insecto-fungicidele, în cazul în care culturile sînt atacate de dăunători, se dau în mod gratuit de către Ministerul Agriculturii și Silviculturii, împreună cu aparatul necesar. Statul pune la dispoziție tehnicieni în vederea îndrumării tehnice.

De asemeni, pentru cultura legumelor și a semințelor de legume se vor da producătorilor pe credit semințe cu o reducere de 75 la sută, excluzîndu-se de aci semințele de fasole, mazăre, cartofi timpurii sau de vară și arpagic.

Hotărîrea prevede importante măsuri pentru cei ce contractează legume trufandale și timpurii. Pentru construirea răsadnițelor, aceștia primesc geamuri, cuie și chereștea precum și alte materiale necesare.

O atenție deosebită se acordă producerii semințelor de legume. Pentru stimularea cultivării de legume destinate special producerii semințelor, statul acordă avansuri în bani ca și prime de producție care se ridică la 30 la sută din prețul de contractare pentru cantitățile ce depășesc producția contractată pentru fiecare fel de sămînță.

Producătorii care contractează semințe de vară timpurie, varză de vară, varză roșie, gulioare și arpagic au dreptul să cumpere la prețuri reduse, după ce au predat recolta, chereștea, sodă caustică și pînză; iar cei ce vor preda cartofi timpurii și de vară, fasole și mazăre pentru sămînță, vor putea cumpăra diferite produse în cadrul comerțului de întîmpinare.

Pentru gospodăriile agricole colective și întovărășiri Hotărîrea prevede, de asemeni, avantaje importante. Cultura de legume constituie un bogat izvor de venituri pentru colectivități și duce la creșterea avutului obștesc, precum și la sporirea valorii zilei-muncă. Conform Hotărîrii, gospodăriile agricole colective vor primi un spor de preț de 30 la sută, iar întovărășirile un spor de peste 20 la sută peste prețurile stabilite de către comitetele executive ale sfaturilor populare, în cazul respectării graficului de livrare stabilit.

Iată aici numai cîteva din avantajele de care se bucură producătorii care încheie contracte pentru producerea de legume, semințe de legume, fructe și struguri de masă. Aceste avantaje vor stimula producerea pe scară largă a legumelor și fructelor pentru ridicarea neconținutului a nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate.

tări de vite sunt Zagra, Ilva Mare, Sîngeorz Băi, etc.

S-a evidențiat în munca de contractări din Sîngeorz Băi tovarășul achizitor Soroșan Vasile, care arătînd țărănilor muncitori din această comună foloasele contractărilor, a izbutit să încheie contracte pentru un număr de 23 bovine și 216 miei.

Albu Ștefan
corespondent

Hrănirea și îngrijirea oilor în timpul fătării

Oile aduc mari foloase țărănilor muncitori. Și aceste foloase sînt cu atît mai mari, cu cît animalele sînt mai bine hrănite și îngrijite.

În preajma fătării îndeosebi, oile au nevoie de hrană și îngrijire deosebită. Oile gestante (pline) trebuie hrănite cu nutrețuri sănătoase, nemucegăite și neînghețate. De asemeni, oile pline nu trebuie să li se dea în hrană prea multe paie sau coceni. Aceste furaje sînt mai puțin hrănitoare și prea voluminoase. Ocupînd loc mare în stomacul animalului, ele apasă asupra mielului din pîntecele oii gestante, producîndu-i diferite tulburări.

Cele mai potrivite nutrețuri pentru hrănirea oilor gestante sînt: fînul de lucernă, trifoiul și borcea-gul. Acestea trebuie date în cantități de 1,50—2 kg. pe zi. În afară de nutrețurile de mai sus, este necesar ca în hrana oilor gestante să se mai dea zilnic cîte 200—300 grame boabe de ovăz, orz sau porumb.

E bine ca hrănirea oilor pline să se facă de 3—4 ori pe zi, la ore fixe și în tainuri cît mai exacte. După ce oile gestante consumă hrana, ele trebuie adăpate. Temperatura apei trebuie să aibă 10—12 grade.

Foarte important este ca oile pline să nu fie păscute pe pășuni cu brumă sau gheață, deoarece temperatura prea rece a ierbii poate produce tulburări în organismul lor. Pe timp frumos se recomandă ca oile să fie plimbate cîte o jumătate de oră pînă la o oră pe terenuri cu puțină zăpadă, iar după plimbare, cel puțin o oră să nu se facă hrănirea și adăparea lor.

În preajma fătării, pe lîngă hrana, o deosebită importanță trebuie dată adăpostirii oilor. Pentru aceasta este necesar să se amenajeze adăposturi curate și călduroase. Adăposturile trebuie să fie aerisite zilnic, avînd însă grijă ca aerul din interior să nu se răcească prea mult.

Atunci cînd oile pline prezintă semnele apropiate ale fătării și a-

nume cînd ugerul este mărit și pîntecele se lasă mult în jos, este bine ca ele să fie supravegiate cu mare atenție.

Imediat după fătare este necesar ca buricul mielului să se taie la 7—8 cm, depărtare de pîntece, după ce mai întîi s-a legat cu o ață curată. Capătul tăiat al buricului trebuie dezinfectat cu tinctură de iod.

La 20—30 minute de la fătare, mielul trebuie să se dea la alăptat din 2 în 2 ore. După o săptămînă, alăptarea mielilor trebuie făcută de 3—4 ori pe zi. În timpul alăptării, oile vor fi tunse în jurul ugerului. După 3—5 zile de la fătare oile se pot trece în adăposturi comune, cu o temperatură de 5—6 grade. În aceste adăposturi este necesar să se construiască boxe pentru ca oile să nu poată trece acolo unde se face hrănirea mieilor.

De multe ori se întîmplă ca unele oi să nu aibă lapte pentru a-și hrăni mieii. În asemenea cazuri, mieii trebuie alăptați la oile care au lapte mai mult sau la cele ai căror miei au fost sacrificați. Pentru ca mielul să fie primit de o altă oaie, este bine ca în timpul alăptării el să fie stropit cu laptele oii la care va fi alăptat.

De mare însemnătate este ca în primele zile de la fătare să se verifice ugerul oii, pentru ca acesta să nu se întărească din cauza unei cantități prea mari de lapte pe care unii miei nu pot s-o consume. În asemenea situații se recomandă ca mielul să fie dat la alăptat cît mai des, iar surplusul de lapte din uger să fie muls.

Din practica fruntașilor crescători de animale s-a văzut că este bine ca mieii — după 5—6 zile — să fie hrăniți cu urmeli fine de ovăz, orz, mazăre, porumb, începînd cu cantități de 15—20 grame.

Hrănind și îngrijind cu multă atenție oile în timpul fătării, vom reuși să obținem cantități cît mai mari de lînă, lapte, carne și alte produse.

M. PAVEL

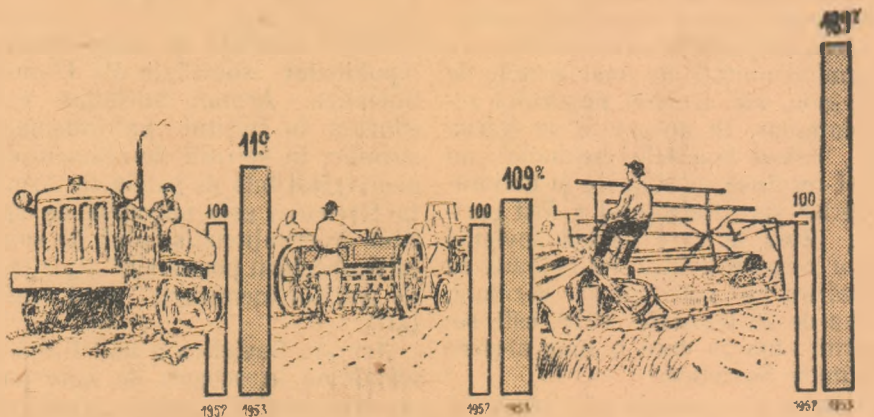
Muncesc cu spor la repararea uneltelor

Nici zăpada, nici gerul din ultimul timp nu au putut împiedica pe colectivității din raionul Aiud în muncile de pregătire a campaniei agricole de primăvară.

În atelierul de fierărie al gospodăriei agricole colective din comuna Unirea, de pildă, se munceste cu mult spor la repararea

uneltelor agricole. Pînă acum, la această gospodărie s-au reparat 12 pluguri, 12 grape, precum și alte unelte agricole. De asemeni, au fost curățate 3.000 kg. semințe de orz și peste 2.000 kg. de ovăz trebuitoare însămînțării de primăvară.

Crește neconținut producția de mașini agricole

Pe porțile uzinelor de mașini agricole din țara noastră au pornit anul trecut spre ogoarele țărănilor colectivști, întovărășiți și individuali mult mai multe mașini și tractoare decît în anul 1952. Producția de tractoare pe șenile, cu motor Diesel de 35 cai putere a fost în 1953 de 119 la sută față de 1952; cea de semănători de cereale cu tracțiune mecanică de 109 la sută față de 1952 și cea de secerători-legători cu tracțiune mecanică de 189 la sută față de anul trecut.

Problema Tratatului de stat cu Austria Schimburile comerciale apropiate popoarele în discuția Conferinței de la Berlin

Conferința miniștrilor afacerilor externe ai celor patru puteri de la Berlin a discutat în ședințele plene din 12, 13 și 14 februarie cel de al treilea punct de pe ordinea de zi intitulat „Cu privire la Tratatul de stat cu Austria“.

Cu prilejul discuțiilor purtate în această problemă delegația sovietică și-a afirmat dorința ei sinceră de a fi rezolvată în mod favorabil chestiunea Tratatului de stat cu Austria. Prin propunerile sale concrete și constructive, ținând seama de interesele poporului austriac și în scopul asigurării securității europene, delegația sovietică a făcut propuneri menite să asigure crearea unei Austriei democratice, libere și independente. Aceste propuneri au fost făcute pe baza hotărârilor luate în 1943 la conferința de la Moscova și potrivit acordului de la Potsdam din 1945.

Așa cum a arătat într-una din cuvântările sale V.M. Molotov, Guvernul Sovietic consideră anormală starea de lucruri că de șapte ani se duc tratative cu privire la încheierea Tratatului de stat cu Austria, fără să se fi ajuns la o înțelegere în această privință. Aceasta se datorește piedicilor nenumărate pe care le-au pus în rezolvarea justă a acestei probleme guvernele Angliei, Statelor Unite ale Americii și Franței. Aceste guverne au fost lipsite de dorința de a discuta elaborarea Tratatului cu Austria strins legată de soarta viitoare independente și libertăți a Austriei. Nu mai puțină vină poartă și guvernul Austriei. Se știe că după ce în 1949, U.R.S.S., S.U.A., Franța și Anglia au căzut de acord în linii generale asupra proiectului Tratatului de stat cu Austria, puterile apusene au încercat să înlocuiască tratatul elaborat cu un așa numit „tratat prescurtat“, întocmit fără participarea Uniunii Sovietice. Guvernul austriac a sprijinit această încercare a puterilor apusene.

Cît de răspunzătoare sînt puterile apusene pentru tărăgănarea încheierii Tratatului de stat cu Austria, a reieșit și cu prilejul discuțiilor duse în cadrul conferinței de la Berlin.

V. M. Molotov a arătat că în condițiile actuale este necesar ca proiectul Tratatului de stat cu Austria să fie complectat cu unele articole care să prevadă obligația Austriei de a nu lua parte la nici o coaliție sau alianță militară îndreptată împotriva vreunui din puterile ale cărei forțe militare au participat la război contra Germaniei și la eliberarea Austriei. De asemenea, să se prevadă ca pe pămîntul Austriei să nu se creeze nici un fel de baze militare străine, precum și luarea unor măsuri privind preîntîmpinarea pericolului unui nou Anschluss, adică a unei uniri forțate a Austriei cu Germania.

De ce este necesară complectarea Tratatului de stat cu Austria cu aceste articole? Pentru că, așa cum bine a arătat V. M. Molotov, în ultimii cinci ani, în numeroase state europene s-au creat aproape 100 de baze militare care primejdiesc securitatea europeană și deci și securitatea și independența însăși a Austriei. Mai mult, în ultima vreme, cercurile guvernante din Germania apuseană vorbesc fără ocol despre o nouă alipire cu forța a Austriei la Germania apuseană.

Ținînd seama de aceste noi împrejurări ivite în Europa, U.R.S.S. a făcut propunerea de modificare a articolului 33 din tratat, în partea privitoare la retragerea trupelor străine din Austria. Potrivit propunerii sovietice, retragerea trupelor celor patru puteri din zonele respective din Austria urmează să se facă după încheierea tratatului de pace cu Germania. Trupele rămase pe teritoriul Austriei nu vor fi însă trupe de ocupație și nu se vor amesteca cu nimic în treburile administrative, în viața politică și socială a Austriei.

Propunerile delegației sovietice în legătură cu Tratatul de stat cu Austria și măsurile pe care le socotesc necesare a fi luate, corespund asigurării securității europene și intereselor poporului austriac. Așa se și explică de ce ele au fost îmbrățișate cu căldură de cercuri largi ale opiniei publice mondiale.

Din cele mai vechi timpuri popoarele s-au apropiat unele de altele, prin legături comerciale. Prin astfel de legături popoarele se ajută între ele.

Dar iată că în miezul secolului al 20-lea legăturilor de afaceri între țări li se pun piedici, se organizează blocade comerciale împotriva unor state. Minate de interese lor înguste, unele cercuri conducătoare din țările capitaliste, îndeosebi din Statele Unite ale Americii, prin măsurile pe care le iau înrăutătesc legăturile comerciale dintre țări.

De pe urma acestor măsuri suferă în primul rînd oamenii muncii din țările capitaliste. Blocada economică lovește în înseși interesele fabricanților și firmelor comerciale. Pentru foarte mulți economiști din țările Europei apusene a devenit limpede că blocada împotriva țărilor lagărului socialist s-a întors contra celor care au pus-o în cale. Int-adevăr, dacă urmărim bilanțul economic al anului 1953, se poate vedea o înrăutățire a poziției pe care o ocupă pe piața comercială mondială, țările din Europa apuseană. Un ziar comercial din țările capitaliste scrie în această privință: „Nu există nici o dovadă că politica autorizațiilor de export a țărilor occidentale a constituit o piedică serioasă în planurile de industrializare ale țărilor din răsăritul Europei“. Pe de altă parte economia țărilor capitaliste îndură mari neajunsuri din pricina lipsei de piețe pentru desfacerea anumitor produse care înainte vreme se vindeau în Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. Îndeosebi mari greutăți întîmpină din această cauză Anglia. De pildă, exportul în mașini care reprezintă cam jumătate din totalul exportului englez, a scăzut simțitor.

Problema normalizării comerțului internațional, a largirii legăturilor comerciale cu U.R.S.S., China și țările de democrație populară a devenit o preocupare de seamă a cercurilor economice din țările capitaliste. Nu numai cercuri de afaceri, ci și politicieni de frunte din țările capitaliste cer cu insistență largirea comerțului cu U.R.S.S., China și țările Europei răsăritene.

Astfel, de curînd, Butler, ministrul de finanțe al Angliei, spunea: „Un comerț legitim între Marea Britanie și Uniunea Sovietică este un lucru bun“.

Numeroși oameni de afaceri din țările capitaliste vizitează U.R.S.S., R.P. Chineză și țările de democrație populară în vederea largirii schimburilor comerciale. În ultima vreme a sosit la Moscova un grup de reprezentanți a 26 firme engleze, care a dus tratative comerciale cu organizațiile sovietice de comerț exterior. Astfel, în urma tratativelor s-a ajuns ca schimburile comerciale dintre Anglia și Uniunea Sovietică să sporească în perioada 1955—1957 pînă la 4 miliarde și jumătate ruble.

Uniunea Sovietică a urmărit neîncetat să lărgească cît mai mult legăturile de afaceri cu țările capitaliste. Uniunea Sovietică consideră că deosebirile de sisteme nu poate și nu trebuie să constituie nici un fel de piedică în întărirea legăturilor comerciale între state. Mai mult, Uniunea Sovietică socotește că pe baza dezvoltării legăturilor de afaceri între țări, se pot înlătura multe din neînțelegerile care dezbină omenirea. În anul care a trecut Uniunea Sovietică a făcut comerț cu 51 state străine. De asemenea, guvernul sovietic a încheiat în anul trecut acorduri comerciale cu 25 țări, pe termen de un an și chiar mai mulți ani.

Anul acesta legăturile comerciale vor avea o și mai largă dezvoltare. De curînd Uniunea Sovietică și Finlanda au încheiat un acord deosebit de însemnat, în vederea dezvoltării, în primul rînd, a economiei Finlandei. Uniunea Sovietică a semnat acorduri comerciale cu Afganistanul, Belgia, Grecia și alte numeroase țări capitaliste. Asemenea legături comerciale s-au stabilit și între țările de democrație populară și țările capitaliste.

Toate acestea dovedesc fără putință de tăgadă că între țările lagărului socialist și țările capitaliste — cu toată deosebirea de sisteme economice și politice ce există între ele — pot avea loc largi schimburi comerciale. Legăturile comerciale apropiate popoarele între ele, înviorează economia țărilor lor.

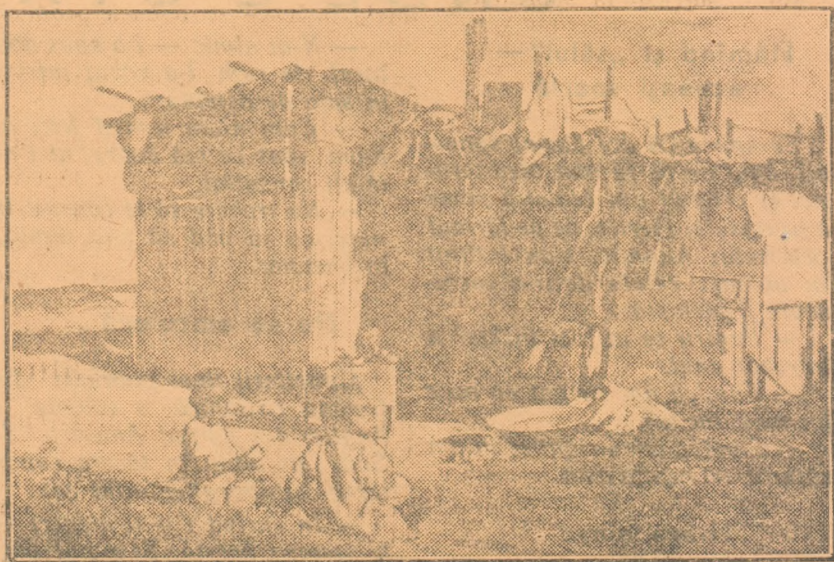
Imagini din viața de mizerie din țările capitaliste

Indonezia

După cîtecele indoneziene care le cunoaștem ni s-ar putea părca că viața populației indoneziene ar trebui să fie fericită. Dar este destul să privim acești oameni vlăguși din fotografia pe care o avem în față, pentru a ne da seama cît de „fericită“ este viața lor. Iată-i așteptînd un ajutor medical, care constituie — chiar așa de sumar cum este — un lucru de mare preț. Acești oameni au fost aduși în această stare de colonialiști care le-au cotoplit pămîntul, folosindu-i pe ei alături de vite la muncile agricole.

Brazilia

Imaginea pe care o avem noi despre Brazilia, este cea despre o țară bogată, în care nimeni nu ar avea nevoie să sufere. Și într-adevăr, Brazilia este unul din cele mai bogate state din America Latină. Dar pentru populația braziliană țara a devenit un adevărat iad. Stăpînii marilor plantații de culturi de cafea au devenit și stăpînii populației și rezultatul priviți-l: cocioabe care se numesc locuințe.

Grajdurile sînt mai arătoase, vitele mai bine îngrijite decît oamenii.

ÎN ACUL „ALBINE”

Nu s-au plîns cei în cauză

Țăranii sorbeau cuvintele... Cifrele care arătau cât va crește numărul vitelor în țara noastră îi bucurau.

— În anul ăsta n-o să se mai întîmple ca-n '53. O să cultivăm multe plante furajere... Auzi ce spune în lege — șopti un țăran vecinului său.

La câteva zile după prelucrarea legii cu privire la dezvoltarea creșterii vitelor, producătorii agricoli din comuna Șag, raionul Timișoara, au primit planurile de cultură. „Planificatorii” de la regiune și raion au uitat și de astă dată să plănifice plante furajere.

Au intervenit la raion și apoi la regiune, la inginerul șef al secției agricole, tovarășul Locuță.

— Sînt vite multe în comună? a întreat el.

— Multe... sute și sute de oi, vaci, cai și porci.

— Păi dacă aveți vite multe aveți și... răbdare.

— Noi avem, dar... vacile n-au, că ele rabdă de foame. Nici caii...

— Lăsați caii că doar știți, sînt blestemați, ori mîncă ori nu mîncă, tot flămînzii rămîn. Cît despre porci! Ei și sătui grohăie.

— Dar bine, tovarășe inginer, legea pentru dezvoltarea...

— Legea? Lăsați și legea... c-o cunosc mai bine decît voi, dorm cu ea sub căpătîi, o visez. Dar să știți în legătură cu legea parcă aveți dreptate...

— Dreptate avem noi, am avut și la raion, dar dacă n-o să ne treceți în planurile de cultură plante furajere, vitele n-o să aibă...

— Ce n-o să aibă, dreptate?

— Asta-i bună, n-o să aibă ce mîncă.

Ultimele cuvinte l-au supărat pe tovarășul Locuță.

— Nu cred în afară de voi nu mi s-a plîns nimeni.

— Păi cine să se plîngă? Doar n-oți vrea să vină cei în cauză!...

— Ba cei în cauză să vină, cine-s ăia?

— Cin-să fie? Caii, porcii...

Povestea plantelor furajere nu s-a sfârșit. Poate că tovarășul Locuță ține cu tot dinadinsul să se plîngă cei în cauză...

LIVIU ȘERBU

Cu colindul pe la case mari

Adenauer, urmînd exemplul predecesorului său, a făcut o vizită magnatului industriei de război vest-germane, Krupp.

HITLER: Du-te Konrad! Asta te va ajuta să ajungi departe... ca mine.

Reproducere din „Scintea tineretului”

„Albina” prin căminele culturale din raionul Tulcea

• Ce zidea meșterul Manole cu echipa lui ziua, se dărima noaptea. Pentru ca zidurile să nu se mai dărîme, el și-a zidit nevasta de vie. Și zidurile nu s-au mai dărîmat.

Nu știm cum se face că cei care răspund de construirea căminului cultural din comuna Mila 23 dorm de 3 ani, de cînd l-au început, în fiecare noapte și niciodată n-au visat cum l-ar putea termina. Ce construiesc... vara, se dărîmă... țarna. Se dărîmă fiindcă cei de la raion n-au luat măsuri să le zidească nepăsarea și burocratismul la temelie căminului cultural din Mila 23. Se

pare că le e milă; nu de bani și materialele irosite, bineînțeles.

• O conferință nu e greu de organizat. Într-o comună se găsesc destui care se pricep să citească frumos, iar unele conferințe vin la cămin gata făcute. Cu toate acestea țăranii muncitori din Carorman au și uitat de cînd n-au mai ascultat vreo conferință. Ei i-au adus aminte directorului să organizeze conferințe, dar acesta nu i-a luat în seamă fiindcă cei de la secția culturală a sfatului popular raional nu-și mai aduc aminte că există cămin cultural și în Carorman.

Cauză și efect

Tractoriștii și agronomii de sector de la S.M.T. Pașcani n-au primit un an întreg primele, iar acum în perioada pregătirilor pentru campania însămînțărilor de primăvară nu primesc bani să meargă pe teren din cauză...

Contabilul șef al S.M.T.-ului spune:

— Fondul blocat e cauza.

Dar nu-i adevărat. Fondul „blocat” e efectul, iar cauza e faptul că postul de contabil șef e deținut de un deblocat, care se pricepe doar să-ncurce treaba. Cum se pot îndrepta lucrurile e simplu. Înălăturîndu-se cauza, se înălătură și efectul.

Altă dată

După ce tovarășul Godeanu de la O.R.A.C.A. își sfîrși cuvîntarea despre contractările de animale și produse animale, cîțiva țărani ar fi dorit amănunte.

— Altă dată — le spuse el scurt. Doar nu-i numai comuna Belinți în raionul Lugoși. Trebuie să vorbesc și altora despre contractări.

Și a plecat.

S-au scurs zile, săptămîni, luni... Tovarășul Godeanu sau alți funcționari dela O.R.A.C.A. n-au mai trecut prin Belinți.

Între timp unii țărani muncitori ca Ciolacă Dionisie și Micu Ștefan citiseră multe despre problema contractărilor și aflaseră că pot încheia contracte și cu cooperativa.

— Hai la cooperativă, măi Dionisie, avantajele sînt aceleași.

Și-au mers.

Prima dată au găsit-o pe tovarășa Heti Maria, președinta.

— Altă dată — le-a spus ea. Sînt ocupată.

A doua oară l-au găsit pe Petre Ion, achizitorul.

— Altă dată — le-a spus. Sînt ocupat.

— Altă dată — le-a spus el și după o săptămînă.

— Altă dată — le-a spus și tovarășa Heti după două.

Așa că Uniunea raională a cooperativelor trebuie să ia măsuri, dar... nu altă dată.

ANTON IORDACHE

UNDE ESTĂPÎN DOLARUL

Flămînd și „sătul” — aceeași soartă

Se spune că doi țărani spanioli, unul de pe țărmul Mediteranei și celălalt din cealaltă parte a peninsulei Iberice, de pe țărmul oceanului Atlantic, s-au întîlnit în aceeași celulă dintr-o închisoare franchistă.

— Pentru ce ai fost închis? a întreat unul.

— Fiindcă am strigat că mi-e foame... dar tu?

— Fiindcă am strigat că m-am săturat... de viața asta.

N-are nimic

Giovani Parela, un tînăr zilier pe pămîntul unui moșier din Sardinia, simțea de câteva zile o durere sfișietoare în stomac. Sfătuit de alți zilieri s-a dus la un doctor din orașul apropiat:

— N-ai nimic — i-a spus doctorul de cum l-a văzut intrînd în sala de așteptare.

— Cum n-am nimic! Nici nu v-am spus ce mă doare, nici nu m-ați consultat.

— Nu trebuie să te consult, tinere, ca să văd că n-ai nimic... în buzunar.

Nu se amestecă ..

Muncitorii unei plantații din Guiana Britanică, o colonie a Angliei din nordul Americii de Sud, ascultau în tăcere cuvîntarea supraveghetorului șef.

— În curînd vor fi alegeri — le spunea acesta. Stăpînul nostru din Londra și stăpînul altora ca voi, care nu vă lasă să pieriți de foame, au trimis vorbă că-n ziua alegerilor n-aveți voie să părăsiți plantațiile. Voi sînteți proprietatea lor și ei nu

se amestecă în alegerile din Guiana

Alegerile desfășurate sub te-roarea colonialiștilor au adus totuși la cirna coloniei un guvern cu dragoste de popor. Acest lucru n-a convenit stăpînilor de plantații Cruciaștoare și alte vase de război s-au apropiat de țărmurile Guanei și au debarcat trupe. Guvernul a fost răsturnat.

— Spuneați că stăpînii noștri nu se amestecă în alegeri și uite au adus trupe să gonească guvernul ales — i-au spus muncitorii supraveghetorului

— Am spus adevărul. Nu s-au amestecat în alegeri, ci... după alegeri.

Așa da

Stăpînul unei edituri dintr-un oraș american este furios ca o leoaică rănită care și-a pierdut puu Cercetînd catalogul cărților

ce se vor tipări în editura sa., a descoperit printre ele și romanele „Război și pace” de Lew Tolstoi și „Crimă și pedeapsă” de Dostoevski. Apăsă nervos pe butonul soneriei din dreapta și în birou se ivește omul său de încredere.

— Ascultă Hari, ce-i cu cărțile astea? În ce stadiu se află?... Cum? sînt aproape gata? Ce-ai făcut imbecilule, te-ai nenorocit și mă nenorocеști și pe mine. Vrei s-ajung în fața comisiei pentru cercetarea activității anti-americane? De ce să vorbim despre pace, sau despre pedepsirea crimei?

Hari suride liniștit.

— Fiți fără grijă, am pus să se schimbe coperta Cărțile se numesc acum „Război” prima și „Crimă” cealaltă.

— Așa da, aprobă stăpînul editurii satisfăcut.